

Иван Миланов Петров

Рокаджии по пътя

Километрите неусетно отминаваха. От прозореца на буса се виждаше безкрайната върволица от телеграфни стълбове, които отмерваха километрите. Пътят се променяше – ту ставаше неравен, ту гладък, като стъкло. Преминавахме покрай селца и градове, черни пътища и изоставени къщи, реки и пуцинаци, гори и полета. Виждахме запотени селяни, прекалено заети с обработването на земята си, за да ни обърнат внимание, мудните мулета, диви зайци, ята от гарвани, чудни птици, целият път на слънцето по небето, изгреви и залеzi, появата на първата звезда, появата на месечината, звездното небе – все чудеса, на които или не бяхме обръщали внимание, или никога не си бяхме представяли, че могат да съществуват. Всичко това се сливаше в приказна феерия от цветове, които оставяха своя забележим отпечатък върху съзнанието на всеки от нас. Шареният бус срещаше по пътя си и други бусове, тръгнаха отникъде-за никъде, пътуващи просто, защото пътниците искаха да чуят хубав рок и да се насладят на живота и да видят Нейно Величество Природата. Парчетата, които се пускаха по касетофона припомнях старите времена, когато думата рок препращаше към думата свобода – вечните Бийтълс, кралят Елвис, баладичните Тото, яките Туистед сисътърс, бруталният Алис Куупър, невероятният Ози Озбърн, нежните Дъ Алън Парсънс Проджект, класиците от Деф Лепард, интелектуалците Дрийм Тиътър – един калейдоскоп от музика, който ни караше да забравим всичко останало. Като прибавим и природата – чувството за свобода беше неопишуемо. Всички се чудеха на явлението на рок-бусовете. Имаше много теории на тази тема. Някои твърдяха, че това е опит за бягство от реалността, от все по-депресиращите градове, изпълнени със смог и същевременно пренаселени. Други смятаха, че това е начин за достигане до себе си, като не пропътуваните от буса километри, а пътя, който изминаваха пътниците в мозъка си беше най-важният. Всеки бус возеше различни хора. Всеки научаваше повече неща за себе си, както и виждаше останалите под друг ъгъл – така както можеше да видиш човек с който си живял цял живот, но в един момент с огромно удивление си разбрал, че изобщо не го познаваш и съвместният ви живот едва сега започва, като всеки негов жест, който в миналото е бил нещо съвсем обикновено, придобива съвсем друг смисъл. А не пътувахме ли и ние така през живота, както този бус – километрите отговаряха на натрупаният опит, а различните пейзажи на различните начини на визия към света. Понякога отпращвахме накъдето ни видят очите, а понякога спирахме, само за да си поговорим с местните или с някой от другите бусове. Така стана и сега. Срещу нас се зададе яркосин бус, който весело бибитна.

Нашият му отговори подобавашо. И двата буса отбиха от пътя и пасажерите им веднага се изгърсиха на земята. Миришеше на лято. Тревата беше мека. Усещяхме, както вероятно и другите, че тази непредвидима среща ще ни научи на нещо ново и осъзнавахме величието на момента, в който от яркосиния бус слезе шишко с черно кожено яке и червена брада. От яркосиния бус гърмеше Миднайт Ойл и вечното „Бедс Ар Бърнин“, а от нашия неподражаемите Кис и тяхното „Форевър“. Червенобрадият шишко веднага ни запита:

– Какво става, братя? – и веднага радушно се прегърна с нашият водач Евгени.

– Пътуваме, братко – отговори Евгени обхванал в мечешка прегръдка червенобрадия рокер. – Какво друго ни остава освен да пътуваме. Опитваме се да избягаме от задушавашите ни синтетични градове, изпълнени със синтетична музика.

– Изкуствената музика стана толкова популярна, защото животът стана изкуствен, братко – с болка промълви червенобрадият. – Вече все по трудно се намира място, където можеш да видиш природата в автентичният ѝ вид, без човек да се е намесил.

– Да, и когато я намерим, всеки път се изненадваме колко малко всъщност знаем не само за нея, но и за себе си. Умът ми не го побира, братко, как досега сме били толкова слепи и не сме виждали очевидните неща – всички тези малки радости, от които сме били лишени. Как сме могли да оцелеем сами в този изкуствен свят, с изкуствена музика, изкуствени храни и изкуствени хора, които живеят изкуствен живот със своите изкуствени правила.

– Прав си, братко, животът много се промени и най-вече нас успя да промени. Свободата става все по-трудно достижима, а несвободата повсеместна. Под натиска на проблемите си хората се обградиха с различни уреди и устройства, които ни поставиха в своя зависимост, а синтетиката напълно ни пороби.

И двамата рокаджии се замислиха. Тежки думи бяха изказани и думите им тежаха. И на мен ми беше тежко. Трудно беше да се държим, но щяхме да оцелеем. Сигурен бях. Евгени беше на същото мнение:

– Ще победим синтетиката, братко. Хората отново ще бъдат свободни и природата може да се пребори със обградилата я синтетика.

– Бог да те благослови за добрите думи, братко – червенобрадият просълзен прегърна Евгени.

Сбогувахме се и всеки се качи на своя бус и отпращи в своята посока. Синтетиката – тези неуморни хапчета, можеха да заместят всичко –

и чувството за глад, и слушането на музика, и секса, и всички малки радости от живота. Синтетиката беше заместител на всичко. Тя вече беше успяла да стане заместител на живота. В нашата епоха синтетиката беше еманация на щастието. Всички бяха натъжени. Естествено аз също. Знаехме, че дишаме последните глътки свободен въздух. Изминаваше четиринадесетия – последен ден на екскурзията и днес щеше да завърши годишната почивка. А след като завършеше щяхме да се върнем в гадните корпорации, в скучните градове, с изкуствена храна и изкуствена музика. Добре беше, че успяхме да се доберем до последните места на този туроператор и да обиколим резервата. Беше добре, че ни дадоха синтетичен наркотик, който да създава впечатление, че широкият едва 200 на 300 метра резерват е дълъг стотици километри и в него все още има диви животни. Беше добре и че изпихме хапчета, които създаваха впечатление, че десетте минути прекарани в резервата се превръщат в двуседмична екскурзия. Все пак повече не можехме да останем по-дълго – желещите бяха твърде много. А те щяха да използват резервата за свои цели – или за да се насладят на изключителната мъдрост скрита в тишината, или на песента на ручей или славея, или на величието на звездите. Естествено всичко това се постигаше като използвахме за основа резервата, но с голямата помощ на синтетиката. Слава Богу, че я имаше синтетиката. Не зная какво щяхме да правим без нея.

КРАЙ

© Иван Миланов Петров

Източник: <http://bezmonitor.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1971>]